

Az egy iránypontos perspektíva szerint komponált festményben az előtérben elhelyezkedő figura korát, nemét, öltöztétét meg tudjuk állapítani. Az enyészpont felé haladva azután az alakok elmosódnak, részletek híján végül a végtelenbe oldódnak, amiről gyakran azt sem tudjuk megállapítani, milyen környezetet rögzít. A művészeti élet történetisége rendkívül hasonlósághoz ehhez. Alkotók mennek öltre azon, hogy az előző karácsony táján ki festette, fotózta vagy írta azt. Az időben visszafelé haladva azonban a perspektívához hasonlóan homályosodnak részletek, míg Egyiptom esetében már csak nagyvonalúan dinasztiákról beszélünk. Az új sportszarnok tervezéstörténete a fenti tény legújabb illusztrációja. Olyan közösségi építmény ez is, melynek építészeti feldolgozása nem egy ember feladata, így lehet rendkívül érdekes a tervezés, a részt vevő tervezők szinte filmszerű története.

Az Aréna-sztori

Budapest Sportaréna

Wessélyi-Garay Andor

A közvélekedéssel ellentétben a régi BS nem „kaukázusi import” volt, mivel a lelátók rendszere, a megközelítés már a felelős tervező, Kiss István Ybl-díjas építész szellemi terméke volt. Kiss rendkívül kifinomult geometriai érzékkel és gondos szerkesztéssel helyezte el a kör alaprajzban az aquincumi amfiteátrumot idéző lelátó-rendszert. A környezet kialakítására szervezett köztis házi pályázaton Szabados László és Pantó Gergely javaslata nyert. A komplexumot 1981-ben adták át a nagyközönségnek. Noha Szabados Lászlók terjavaslata már akkor is a mostanihoz hasonló emelt dekk kialakítását tűzte ki célul, ez 1981-ben anyagi okok miatt nem valósulhatott meg, és sokáig úgy tűnt, a jelenlegi elképzelésekben sem szerepelhet. A hasznosíthatóság és a fenntarthatóság kérdése nem sokkal a rendszerváltás után elérte a BS-t is. Lassú, de biztos tendenciaként 1999-re a hasznosított idő mindössze húsz százalékában rendeztek csak sporteseményeket. Az év átlagos napijait kulturális események, konferenciák vagy koncertek töltötték ki. A legtöbb haszonnal járó esemény a karácsonyi vásár miatt, 1999. december 15-én égett le. A tűz hatására a feszítőpásmákat lekötő, ólommal kiöntött csomópontok megolvadtak, ami a tető feloldals, ellendülő beszakadásához vezetett.

Az új koncepció

A katasztrófa után az építészszakmán belül páratlan kon-

szenzus alakult ki annak tekintetében, hogy a szerzői jogok alapján – újjáépítéstől vagy új építéstől függetlenül – a tervezési feladat a Közi hatáskörében maradjon. Hübner Tibor igazgató Szabados László stúdióját bízta meg a tervezési feladattal. Hübner és Szabados a hetvenes évek közepén egy meghívásos pályázaton Nigériába tervezett hetvenötezer férőhelyes stadionnal a nagy létszámú sportlétesítmények területén is tapasztalatot szerzett. Építészeti rutinjának, a BS-hez kötődő tervezői múltjának, külföldi résztvevőkkel szerzett tapasztalatainak ismeretében nem kellett különösebb meglepetést Hübner Tibor döntése. Ebben a kezdeti periódusban a stúdió tagja volt még Pottyondy Péter, Gáspár László és Molnár Tibor is. Az első erőfeszítések a körívszerkezet megtartásával a felújítás irányába mutattak, így a stúdió munkáját a BS egykori felelős tervezője, a 72 esztendőskora ellenére még rendkívül energikus Kiss István állandó ötleteivel segítette.

A köztiben konszenzus alakult ki arról, hogy a régi épület minél nagyobb részét megtartsák és építsék újjá. Több vázlattev és látványterv született, új köppennyel, kissé kibővíve, új tetővel, először az eredeti, majd meredekebb lelátóval. Ez a koncepció akkor dőlt meg, amikor az ISM a Sport Concepts javaslatára patkó alakú lelátót és a gyakorlógyépályát elbontást kérte. Skardelli György szemlélődő kollegaként ugyan, de már 2000 nyarán azon az állásponton volt, hogy a Köztinek egy határozott és izgalmas komplexummal kell

megszolgáltatnia azt az előzetes bizalmat, amit a tervezői jogok alapján a szakmai közösség szavazott meg nekik. Felállt egy belső zsűri, melynek három Ybl-díjas tagja rajta kívül Marosi Miklós és Dobozó Miklós voltak. A kör alakú elrendezés látán senki sem volt elégedett – a visszaemlékezések szerint mindenki csak a fejét fogta. Ez az időszakos belső zsűri csak néhány alkalommal ült össze.

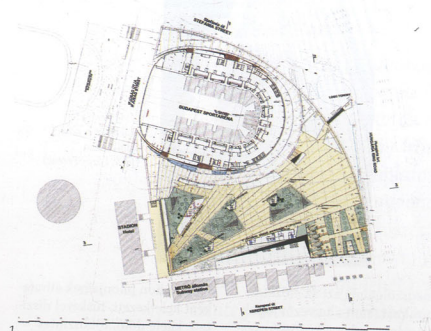
A régi BS lelátóagylója tűzotlan lapos volt. Az első vázlatok tehát a lelátó megemelésével próbálták eleget tenni az időközben megváltozott nézőtéri szabványnak, csakhogy a centrális forma egyéb köztiségeit csak értelmetlen kompromisszumokkal lehetett volna áthidalni. A multifunkcionális rendezvény-csarnokok működtetésének alapfeltétele a gyors ki- és bepakolás. A BS legnagyobb hiányszá- gaként ellenben sem a körüljáró szint magassága, sem az aréna teherbírása nem tette lehetővé kamionok behajtását. E gyakorlati problémákon túl a munkát a stúdió tagjai közötti alapvető építészeti véleménykülönbség is lassította. Olyan alapkérdésekben sem sikerült konszenzusra jutni, mint az új köpeny megjelenése vagy a tető túlnyúlásának mértéke. A mindenkori által tapasztalható bizonytalanságot használta ki a felelős tervezői státusz egyre határozottabb igényével fellépő, Michael Lischer és Mike Smith képviselte angol Sport Concepts. Minisztériumi fogadtatása kedvező volt, és a Közi 2000 augusztusára velük közösen készítette el az év végéig érvényes előtervet. Javaslata legérősebb formai eleme a

Oldalbéjárat, a dekk és a kavics találkozása (fotó: Lázár Ferenc)

Népstadion pilonjainak átirataként keletkezett, tuskével díszített, kifelé dőlő, többszintes üvegfalú doboz volt, és a Sport Concepts által szerkesztett patkó alakú nézőtéri elrendezést tartalmazta, amely a későbbiekben már tervezési alapprogramként szerepelt. Ez a világszerte elfogadott, racionális elrendezés csak jó közelítéssel tudja lefedni az eltérő méretű sportpályák jelentette követelményeket, aminek a szélső értékeket az atlétikai, illetve a kosárpálya jelenti. Az atlétikai pálya külső futópályájára szerkesztett lelátó esetén a jóval kisebb kosárpályához több tucat vízszintes széksor beállítása szükséges, aminek következtében már a negyedik sorból sem lehet megfelelően látni. Egy kisebb pályára történő szerkesztés esetén pedig a mobil sorok alá kerül az atlétikai futópálya, így a szélen induló versenyzőből gyakorlatilag semmi nem látszik. (Ere az utóbbi esetre példa a stockholmi Globe.) A budapesti kompromisszum egy viszonylag meredek, legrosszabb esetben a stúdió pályán futó atléta combja feletti rálátást biztosító diszpozíciót eredményezett. 2000 novemberében nyerte meg a megvalósítási pályázatot a francia Bouygues Batiment. A Sport Concepts legfeljebb előtervi diagramként értelmezhető funkcióismájára ellenére Michael Lischer csapata az összes elképzelhető képviselői fórumon a projekt felelős tervezőjeként lépett fel. Design Stage 1 (első terfvázis): primátusukat a vázlatnak is gyenge terlapok rendkívül ambiciózus feliratozásával is erősíteni igyekeztek. A helyzetet nehezítette, hogy a napi sajtóban

1. A dekk polárkoordinátás terve
2. A kristálysízlánkokból és gránitlapból építkező dekk és a kavics kompozíciója
3. Az egyik sízlánk, háttérben a kavics oldalnézete
4. Az aréna fő szintjének alaprajza
5. Hosszmetszet

Pottyondy repertoárjában egy hagyományos építészeti elemekből építkező házszerű ház, illetve ennek ellenpólusaként egy építészeti gesztusaiban redukált, tárgyszerű ház szerepelt. Ez utóbbi csírájában már hordozta annak a monolitikus faltestnek a képét, mely később az építési engedélyre benyújtott változat alapelemévé vált. A minisztériumi tervszűrin bemutatott négy változatból Pottyondy tárgyszerű variációjára szavaztak, ennek alternatívájaként ugyancsak az általa készített házszerű megoldást jelölték meg. A „futottak meg” kategóriában a Bouygues francia tervezője, Vincent Vion egy színes üvegbetétekkel komponált, a démosz felé gigantikus üveg elemekkel kommunikáló javaslatot tett, amit a megvalósulás veszélye szerencsére sohasem fenyegetett.

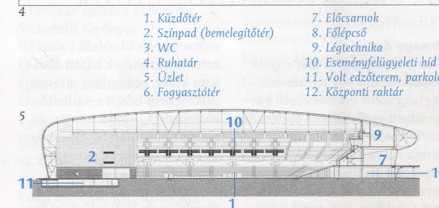
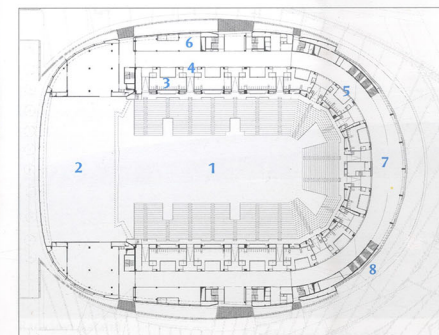
egyre-másra jelentek meg olyan, a Közti nevével fémjelzett megoldások, melyekhez a magyaroknak semmi közük sem volt. 2001 elején Gáspár László Skardelli György stúdiójába kérte magát, ahol a pécsi Gandhi Gimnázium kiviteli tervin kezdett el dolgozni. A háromtagúra olvadt Szabados-stúdió a patkó alakú elrendezés figyelembevételével, viszont annak 180°-os elfordításával látott az új variációk kidolgozásához. Sikertől az épületet az Ifjúság útja felől, a Népstadion és a drómosz tengelyén tartva újra a Hungária körút irányába tájolt.

A hetenként, kéthetenként ülésező minisztériumi zsűri elnöke Fürjes Balázs volt. Tagjai között szerepelt Scheller István, Matuscsák Tamás, Bornostyánkövy Mátyás, Jenei Lajos, Molnár Csaba, a drómosz műemléki környezetbe kapcsán Cselovszky Zoltán, a kerületi főépítész Miasnyikov Péter, valamint olyan művész-szakértők,

mint Ákos vagy a dzsesszenész László Attila. Számos ülésen a sportminiszter, Deutsch Tamás is részt vett. Vitáhatatlan sikere következében 2001 tavaszától Pottyondy foglalkozott a homlokzatokkal, Szabados László az alaprajzot, Molnár Tibor pedig a környezetet tervezte. 2001 tavaszán a stúdió a zsűri felkérésére négy, épületszinten is értelmezhető tervvázlatot készített a patkóelrendezésre. Szabados László és Molnár Tibor egy-egy, Pottyondy Péter pedig kettő javaslatot prezentált. Szabados teglárburkolatú, felfordított és kissé lapított csónakot idéző tetővel komponált megoldással jelentkezett. Molnár Tibor a patkót szögletes alaprajzával követő, azt egyszerűen lefedő síktetűjű kompozíciót mutatott be. A radikális formai eltéréseken túl mindkét verzió közös elemét a bejáratnál markáns túlnyúlásával fedett-nyitott teret képező tetőszerkezet jelentette.

Következő lépésként Pottyondy a „galaxis” műhelynévre keresztelt, fókuszatosan tárgyszerűsödő megoldással jelentkezett. Legfőbb célja egy főtömegről finoman levaló íves fal megalkotása volt, amely egyértelműen kijelölheti az épület bejáratát és rendezheti az egyre kisszerűbb megközelítés okozta feltárási problémát. Világosan felismerte, hogy ez a lépték már a hagyományos kontextusba illeszthetőség felett áll, így célja nem épület, hanem egy gesztus megalkotása volt. Az akkor még meglevő hídon történő megközelítés rendezésére ez a tervváltozat megfelelő volt. Mindenki melegekedésére úgy tűnt, hogy azt az új budapesti ikont is megalkotja, amely az ISM programjában explicit módon is szerepelt. A gigantikus léptékek azonban sziszifuszi, idegőrlő tervezési munkához vezettek. Magyarországon nem létezik szabvány 12500 fős intézmény

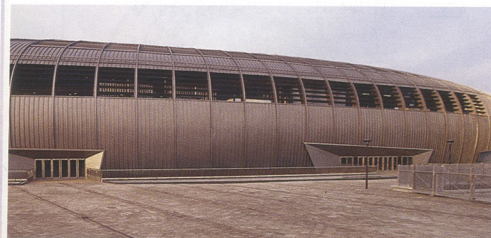
küirtésére, egészségügyi előírásaira, így az összes szakhatósággal erre az esetre szinte új szabványtervezeteket kellett alkotni. A tervezés feltételeit viszont csak nehezítette, hogy gyilkos harc ment minden négyzetméterért, és a programja következtében kikerekedő ház idővel úgy ült a telken, mint egy elefánt a kisszéken. „Külsősként” Skardelli folyamatosan ügykeztet, hat méter magas dekk szabályos körívként a Stefánia és a Hungária körút érintőjére feszülve jelenítette az a zárógesztust, amely a hatalmas sportterületet a városhoz kapcsolná. Ezen a dekk polárkoordinátás raszter szerint elhelyezett, felületi textúráként jelentkező sízlánkszerű elemek és építmények emelkedtek. A felületet parkolószelők, vízfelületek, bevilágítók, zöldfelületek, építmények pedig olyan elleebező – a klasszikus épületképet nélkülöző – vasbeton sízlánkok tagolták, melyek alatt árnyékolók, lépcsők és egyéb kiszolgáló funkciók kaptak helyet. Gáspárék még tudat alatt sem vették figyelembe a telekhatárokat, ehelyett a lázas kreativitás „a-világos-ilyen-még-nem-volt” igényével tették le az első vázlatokat. A Közti többgenerációs gárdájában a tervet sokan blöffnek, gyegek, üres grafikai bravúrnak minősítették. Lázárék köré kettős feszültség fonódott. A stúdióon belül Skardelli – már ahogyan az lenni szokott – határozottan mást értett „sízlánkok” alatt, mint ők, kifelé pedig drámai, nem éppen rokonszenvvel fogadott hatása volt annak, hogy másfél esztendő keserves munkát követően a két fiúrban bekerült fiatal nemcsak új szempontokat hozott, hanem azokat igen gyorsan sikerre is vitte. Négy hét alatt a születő megoldást Fürjes Balázs, Scheller István és Molnár Csaba is látta, azonban ezeken az ismertetéseken rendre – tapasztalata és karizmatikus érve-

1. Küzdőtér
2. Színpad (bemelegítőter)
3. WC
4. Ruhaház
5. Üzlet
6. Fogyasztótér
7. Előcsarnok
8. Főlépcső
9. Légtechnika
10. Eseményfelügyeleti híd
11. Volt edzőterem, parkoló
12. Központi rakár

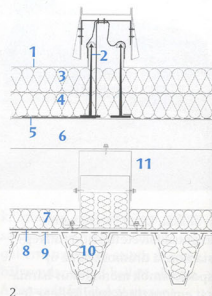
kristályok képét. Ezek a kristályok a földkérget idéző dekk felszínén egy magmatikus természetű forma, a kavics jelentette szabálytalan tömeg vizuális ellenpontjaiként jelennek meg. E beszelgetés után este 11-kor Pottyondy Péter lelkesen hívta fel Bojti András üvegművész felesleges cserepéért, mire ő közölte: a maga részéről ugyan nem üveges, de ha lerajzolja, mire van szüksége, másnapra egy zacskóban a Közti aijátára akasztja. Még aznap éjjel egy órákor Pottyondy a vizafogó ka-vicsolatlyozóba is ellátogatott, ahol koromszétben egyetlen láncfalpas traktor dolgozott. A leghátsó kupacból szinte vaksin tapogatva három követ választott ki, ezeket másnap reggel vitte be Skardelli György dél-oltt készített makettjéhez. Gáspár és Lázár egész éjjel dolgoztak az új variáción, a debütáló minisztériumi zsűrire egyetlen perc alvász nélkül mentek. A program az volt, hogy Skardelli ismerteti a dekket, majd Pottyondy az engedélyezés előtt álló házat. A számítógépes tervet Karkas Zsolt készítette, ám az új variáns épületmodelljét erre az alkalomra még nem mereték végigfuttatni. Az új változatról kezdetben még Szabados

László sem tudott, a Közti igazgatójának is a stúdióvezető mel-lőzésével mutatták be. Ezt követően több indulatoss megbeszélés eredményeként alakult ki az építés tervezői kijelölés. Ezen a zsűrin Deutsch Tamás csillagó szemekkel várta az ismertetést, Fürjes Balázstól tudhatta, hogy nagy előrelépés várható. Skardelli bemutatta a dekket, mire Deutsch csak annyit mondott, már régóta ilyen rajzokat szeretett volna látni, majd Pottyondy következett. A mondan-dóját követő elégedett csend a környezet megnyugtató rendezésének szolgált. Skardelli György ezt a csendet kihasználva vette elő az addig a háttérben álló, aznap délelőtt készített kavics-üveg sízlánkos munkamodellét, és programon túl ismertette az épület kialakításának új lehetőségeit is. Szavainak hatására a zsűri egy emberként dőlt hátra, mindenki érezte, hogy megvan az, amit a tűzvész óta keresnek. Délután Skardelli már a miniszterelnök kabinetfőnökének ismertetette a makettet, az augusztus 21-én, Népstadionban tartott kihelyezett kormányülésen pedig véglegesen döntöttek arról, hogy az új terveknek megfelelően építik fel az Arénát.

1

1. 1 mm színezett alumíniumlemez
2. Extrudált alumínium rögzítőláb műanyag hőhídazár talpaldattal
3. 8 cm kövezetapot héjazat aljazat és hőszigetelés
4. 7 cm lépéshálózó kövezetapot hőszigetelés
5. Alumíniumfólia betetés, modifikált bit. lemez páncélzás íves trapézlemezre rászerelve
6. 85/280/0,88 mm trapézlemez íves kalapprofilra csavarozva
7. 7 cm kövezetapot hangszigetelés
8. Perforált műanyag páncélhező fólia
9. Alátét file
10. Kövezetapot hangelnyelő kitöltés
11. 150/280/1,13 mm-es perforált trapézlemez
12. 1,2 mm galvanizált acéllemez kettős kalapprofil

2

A nagy darálás

Skardellit Györgyöt már régóta foglalkoztatta egy természeti metaforaként értelmezhető egyesztusú épülettömeg építészeti problémája. Ez a kő- vagy kavics-forma már a 2000-es hannoveri expó pályázatán második díjas tervében is jelentkezett. A Nemzeti Színházra kiírt meghívásos pályázat anyagaként pedig egy mesterséges szigetet helyezett gömbtömeget alkotott. Az áttörést jelentő sikeres június végi zsűri után egy pár rövid hétre rendkívül feszültté vált a viszony a Bouygues-gal, mivel a szerződésükben nem szerepelt a környezet kialakítása, ráadásul nem voltak felkészülve az éppen engedély előtt álló ház megvalósítására. Az általuk is komoly energiabefektetéssel beszerzett hatósági állásfoglalások érvényüket veszítették, úgy tűnt, az állami szinten is támogatott új variációval kicsúszhat az épület kontrollja a kezükből. A kellő emocionális töltés is hiányzott: sem ők, sem pedig az angolok nem értékelték az Aréna jelentőségét, számukra ez az épület pusztán a bejárat, kijárat, felátók és küzdőter pragmatikus szimbiózisát jelentette. Szerencsére az augusztusi rajzok láttán a főnök, Luc Aubin teljes támogatásáról biztosította a tervet, ami a Bouygues „belső ellenzékét” is lecsendesítette. Aubinnek annyi kikötése volt, hogy a lelatómaghoz már tényleg ne nyúljanak azért, hogy szeptemberben elkezdődhesse az alapozási munkák. Kérte még, hogy a belső 80%-ban az eredeti maradjon, csakhoz egy a 80% nem

volt mérhető. Skardelli – az előzetes egyeztetések harcai által nem kötve, redundáns információktól nem bémítva – a belső közlekedést is módosította. Az előcsarnokban addig ékellenkődő lépcsőházakat strangostul, gépészetesül félretolta. A zsűrit követő három hétben Skardellinek 200-as léptékű tervekkel kellett bizonyítania, hogy a program a Bouygues megfogalmazta kötöttségekkel együtt is elér az új formában. Eközben Pottyondy Péter az utolsó simításokat végezte az engedélyezési terven, mivel konszenzus alakult ki abban, hogy a régi változat mindenképpen egy hivatalos pecséttel kerüljön elvárrásra, és csak ezt követően kérjék a végső variáns módosított engedélyét. De addig azért még volt egy-két kanyar. A Bouygues a zsűri állásfoglalása ellenére sem volt hajlandó azt a tervváltozatot engedélyezésre benyújtani, amin az új környezet szerepelt. A kérésük az volt, hogy fehérsék ki a helyszínrajzot, amire viszont Gáspár László nem volt hajlandó. A határidők szorításában a régi „engterv” felelő Szabados László fokozódó értetlenséggel szemlélte Gáspár árgálását: miért nem lehet a megbízó Bouygues kérését teljesíteni. Helyszínrajzként végül – a későbbi félreértéseket elkerülendő – az új környezet szerepelt, rajta vasat felirattal: a zsűri által elfogadott változat. A Bouygues félre meggyezre volt irracionális az érthető, ugyanis a parkolóra sem volt szerződésük, mégis egyértelművé tette a zsűri: ha nincs parkoló, akkor ház sincs.

Ez a parkoló körüli határozatlanság szintén ötletek ámokfutását eredményezte: volt úgy, hogy a drómosz alá (sic!), vagy a Stefániára, esetleg a küzdőter alá képzelték. Gáspár két szintes dekkje alatt kialakítható parkoló azután magától értetődően oldotta meg ezt a problémát. Az építési engedély augusztus végi kiadásával újabb szerzői jogi konfliktus támadt, ám a „kavics” alapötleténél bábáskodó Pottyondy Péter tisztában volt annak értékeivel, így a kérdéses zsűrin így nyilatkozott: „Ha engem bárki megkérd, hogy a két ház közül melyiket kellene felépíteni, akkor egyértelműen az újat támogatom.” Világosan látta, hogy ez a lépték csakis tárgyként értelmezhető, és folyamatosan kereste is azt a formát, ami az épület leginkább lekötöthetne volna. A megoldását meghatározó monolitikus falakat a keskeny hid következtében eleve irányított bevezetés maradványaként továbbvitte. Csakhogy László Ferenc és Gáspár László környezetet rendező platója már az ív okán is az aréná terelte a forgalmat, így bármilyen egyéb építészeti gesztus feleslegessé vált. Ráadásul egy olyanra ős építészeti elem, mint a fal, eleve kizárja az épület tárgyszerű kezelését. Úgy tűnik, a dekk alakulásának négy hétben Pottyondy Péter az összes felismert probléma és megkövettség ellenére – vagy talán éppen ezért – nem tudta megoldásától a kellő távolságot tartani, és a 6B-cs ceruzát elővéve azt a megváltozott környezetre hangolni. Ebben az intellektuálisan

felkocozott és rendkívül robbanékony helyzetben Skardelli karizmatikus egyénisége tehát szikraként hatott. Nyár végére a környezet megkapta végső formáját. A korábbi lebegő szilánkokból poláris raszter szerint szerkesztett három kicsi és kettő nagy kristály keletkezett. A kicsi építmények lépcsőházakat, a metró felé eső nagy kristály két újabb lépcsőházat, sörözőt és 10 jégpénztárt takar, a csarnok felé eső nagy kristály pedig a hatodik lépcsőházat, egy kávézókat és – rendkívül praktikus árukapcsolással – a sportmúzeumnak ad helyet.

A folyamatos pénzügyi megszorítások ellenére a dekk burkolata több ezer négyzetméternyi, 5 cm vastagságban lerakott gránit lett. Ez a szinte irreális lépték viszont példátlanul felerősítette az alapkoncept vizuális megjelenését. Ugyan miből is lehetne egy magmatikus formát szülő, azt ásványi kristályokkal ellensúlyozó kéreg, ha nem gránitból? A tervezési folyamat utolsó, rendkívül romantikus eleme szintén az ösztönös alkotói kreativitásra reflektált. A közel négyszázötven méter hosszú íves platót sokáig csak a két metrókijáratnál lehetett elhagyni. A problémát már korábban érzékelve, egyik reggel a Köztribe érkezve Gáspár László, Bojti András megmaradt üvegcserepeinek egyikét szinte ösztönösen a nagy sikert aratott papírmóddal szúrta. Ezt a mozdulatot ma a Hungária körút-Stefánia sarokra felállított, a dekkhoz filigrán hiddal kapcsolott, lépcsőként is funkcionáló információs torony rögzíti.

- 1-2. A fedés és annak rétegfelépítése
3. Szilánkos szerkesztésű terpesztett lemez almenyezet a feljáraton
4. A patkó alakú nézőtér

Létesítményfelelős építész: Szabados László (Közi Rt.)
Arénaépület építész tervezői: Skardelli György, Pottyondy Péter (Közi Rt.)
 Építész munkatársak: Molnár Tibor, Farkas Zsolt, Radványi Katalin
Arénatér építész tervezői: Skardelli György, Gáspár László, László Ferenc (Közi Rt.)
 Építész munkatársak: Dudás István, Kádás Eszter
 Kerttervező: Havassy Gabriella
 Szakági tervezők az arénaépületnél: Szerkesztetervézés: Közi Rt., Caec Kft., Rutin Kft.
 Épületgépész: Közi Rt., Polygon Kft., Sigma-Coop Kft.
 Épületvillamosság, gyengeáram: Közi Rt., VIV Rt.
 Tűzvédelem: Mébart Bt.
 Szigetelések: Pataky és Horváth Építésziroda Kft.

Szakági tervezők az arénatérnél: Szerkesztetervézés: Caec Kft.
 Épületgépész: Kovács Pál és Társa Kft., Enco Mérnöki Iroda
 Épületvillamosság, gyengeáram: Planet Kft., Közi Rt., VIV Rt.
 Tűzvédelem: Mébart Bt.
 Szigetelések: Pataky és Horváth Építésziroda Kft.
 Közmű: Mélyterv Kft.
 Közlekedés: Kasib Kft., Közlekedés Kft., Road Plan Kft.
 Megbízó: Rendezvénycsarnok Ingatlanfejlesztő és -kezelő Rt.
 Kivitelező-fővállalkozó: Bouygues Batiment, Bouygues Hungária
 Acélszerkezet: Rutin Kft.
 Hidegburkolat: R-Bau Kft.
 Fotó: Oravecz István

